

Jeanette Winterson

Fener Bekçisi

Türkçesi: Zarife Biliz

Roman

İKİ ATLANTİK

Annem bana Gümüş adını vermiş. Yarı değerli maden, yarı korsan olarak doğdum.

Benim babam yok. Bunda olağandışı bir şey de yok, kaldı ki babası olan çocuklar bile onları görünce çoğu kez şaşkınlığa düşer. Babam denizden geldi ve yine oraya döndü. Bir balıkçı teknesinde tayfaydı, dalgaların siyah camlar gibi kırıldığı bir gecede teknesi bize sığınmıştı. Parçalanmış gövdesi annemin içine çapa atmasına yetecek kadar dayandı.

Bebek sürüsü hayat için yarıştı.

Ben kazandım.

Bir yara asılı, sarp bir evde yaşadım. İskelelerin yere çivilenmesi gerekiyordu ve spagetti yememize izin yoktu. Tabağa yapışan şeyler yemek zorundaydık; patates oturtma, gulaş, lapa, sahanda yumurta. Bir keresinde bezelye yemeyi denemiştik de ne felaketti ama! Günler sonra bile odanın orasından burasından küflenmiş yeşil bezelyeler toplamıştık.

Bazı insanlar bir tepede büyür, bazıları vadide. Çoğumuz bir apartman dairesinde büyürüz. Ben dünyaya bir açıyla geldim ve o zamandan beri de öyle yaşadım.

Geceleri annem beni yamacın eğimiyle sallanan bir hamağın içine sıkıştırırdı. Geceleyin hafif hafif sallanırken, bedenimin

ağırlığıyla yerçekimine karşı savaşmayacağım bir yer düşlerdim. Annem ve ben, sırf sokak kapısına ulaşmak için iki dağcı gibi birbirimize bağlanmak zorundaydık. Bir kayardık ve kendimizi tavşanlar gibi toprağın üzerinde bulurduk.

“Dışarı çıkmaktan pek hoşlanmıyorsun,” derdi annem bana, bunun dışarı çıkmanın zorluğuyla hiç ilgisi yokmuş gibi. Başka çocuklar evden çıkarken anneleri onları, “Eldivenlerini aldın mı?” diye uğurlarken benim payıma düşen, “Güvenlik kayışını güzelce bağladın mı?” sorusu oluyordu.

Buradan niye taşınmadık?

Annem beni tek başına büyütüyordu, nikâhsız gebe kalmıştı. Babam o gece yardım istemeye geldiğinde kapısı kilitli değildi. Bu yüzden onu kasabanın dışına, tepeye gönderdiler, gerçi bunun kasabaya tepeden bakması gibi tuhaf bir sonucu oldu.

Salts. Doğduğum yer. Denizin döve döve kayaları kemirdiği, kenarları kum oyalı bir kabuk kasaba. Aa, evet, bir de deniz feneri.

Derler ki, birinin bedenine bakarak onun hayatına dair bir şeyler söyleyebilirmişsiniz. Köpeğim için bunun doğru olduğuna şüphe yok. Köpeğimin arka bacakları ön bacaklarından kısadır, çünkü hep ön bacaklarıyla kazar, arka bacaklarıyla da kazdığını geri yıgar. Yolda neşesine neşe katan bir sıçramayla yürür. Öbür köpeklerin bacaklarının eşit uzunlukta olduğunu bilmez. Eğer düşünüyorsa bütün köpeklerin onun gibi olduğunu düşünür ve böylece normdan her tür sapmayı korku ya da cezayla karşılayan insan türünün kendi düşünce ve hislerini inceleme vehmine kapılmaz.

“Diğer çocuklar gibi değilsin,” derdi annem. “Eğer bu dünyada yaşamayı beceremeyeceksen kendine ait bir dünya yarat-san iyi edersin.”